

Arrest

nr. 146 509 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Jomda (Chin: Jiangda) in de prefectuur Chamdo (Chin: Changdu), Tibet Autonome Regio (TAR), Volksrepubliek China (VRC).

In Tibet was u nomade. U verliet Tibet in 1999 op tienjarige leeftijd omdat er bij jullie geen scholen waren. Uw ouders stuurden u naar India omdat er goede scholen zijn van de dalai lama.

U ging met uw broer naar Lhasa en een gids bracht u met een auto naar de grensplaats Dram. In Dram namen twee Indiërs of Nepalezen u mee door de bergen naar Nepal. De tocht duurde twee dagen. Na twee dagen wandelen pikte een auto jullie op en bracht jullie naar Kathmandu, Nepal. U registreerde er zich bij de "Nelen Khang" ("Reception Centre"). Vanuit Nepal reisde u met een bus van de "Nelen Khang" door naar India.

In India ging u tien jaar naar de "Tibetan Children Village School" Gopalpur nabij Kangra, Dharamsala. U liep er school tot in 2009. Dan volgde u verder school in de TCV-school in Bylakuppe in de staat Karnataka waar u de elfde en de twaalfde klas afmaakte. In 2012 liep u school in het "Jyoti Nivas College" in de stad Bangalore in de staat Karnataka. De Centrale Tibetaanse Administratie (CTA) in ballingschap betaalde de helft van uw studies. U maakte uw studies niet af wegens het hogere inschrijvingsgeld voor Tibetanen dan voor Indiërs en omdat u had vernomen van Tibetanen in hogere jaren dat ze geen toegang kregen tot de stages in overheidsbureaus. U verklaarde wel dat jullie konden afstuderen maar dat jullie daarna als Tibetanen niet voor de Indische overheid konden werken, wat u wou omdat er dan meer zekerheid is. Daardoor kon u de richting "Publiek" niet kiezen want dan kon je niet aan de slag na het derde jaar.

Nadat u het college had verlaten ging u naar Tsopema in de staat Himachal Pradesh, waar er mensen wonen uit uw dorp in Tibet. U zocht daar naar informatie om naar Europa te gaan om der politiek asiel aan te vragen omdat jullie geen fundamentele rechten hebben en gediscrimineerd worden. U verbleef ongeveer negen maanden in Tsopema waar u uw reis naar Europa voorbereidde. U zocht geen werk.

In India beschikte u over een "Registration Certificate" (RC, verblijfsvergunning) en een "Identity Certificate" (IC, internationaal reisdocument).

Om bovenstaande redenen, omdat Tibetanen met een RC geen treinticket of een SIM-kaart kunnen kopen en met een RC geen eigen identiteit hebben en omdat u niet naar Tibet kon terugkeren besloot u India te verlaten en naar Europa te komen.

De smokkelaar nam jullie in een bus mee van New Delhi naar Calcutta op 17 juni 2013. De volgende dag, op 18 juni 2013, namen jullie het vliegtuig in Calcutta en met een transit in een u onbekend moslimland vlogen jullie naar Frankrijk. Daar nam u de trein naar België waar u op 20 juni 2013 aankwam. U reisde met een paspoort met een Indische naam er in. Dezelfde dag vroeg u in België asiel aan.

Bij een terugkeer naar Tibet vreest u in de gevangenis terecht te komen wegens uw illegaal vertrek. U vernam dat een broer in de problemen kwam met de Chinezen wegens zijn deelname aan een manifestatie. U vreest dat uw familie bij uw terugkeer nog meer last zou krijgen wegens uw associatie met scholen van de dalai lama. Bij een terugkeer naar India vreest u problemen wegens uw illegaal vertrek en u zou er zich onveilig voelen wegens een gebrek aan een permanente verblijfstatus en u vreest dat u er niet vrij zal kunnen reizen. U verklaarde tevens dat Indiërs Tibetanen heel erg discrimineren.

Ter staving van uw asielaanspraak legde u volgende documenten neer: een kopie van uw "hukou" (gezinsamenstellingboekje, VRC), kopie van een attest van de "Nelen Khang" Kathamndu, attest van de "Nelen Khang" Dharamsala, uw RC, uw "Green Book", school- en collegeattesten, een enveloppe en foto's in de VRC.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiare Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (kopie hukou, "Green Book", attesten "Nelen Khang", RC, schoolattesten) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: D. Y., geboren op 13 januari 1989 in Dege Songtse, district Jomada, prefectuur Chamdo, TAR. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én gedeeltelijk uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS1 pp. 2-4; CGVS2 pp. 2-4) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1999, op tienjarige leeftijd, naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die in India hebben, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in Tibetaanse scholen in India (CGVS1 pp. 10-11) een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Over uw verblijf in India stel ik het volgende vast: na uw vlucht uit de VRC in 1999, op tienjarige leeftijd, heeft u van 1999 tot 17 juni 2013 in India verbleven. U volgde tien jaar les in de TCV-school in

Gopalpur, Kangra, nabij Dharamsala. U liep vervolgens twee jaar school in de TCV-school in Bylakuppe. Aansluitend volgde u een jaar les in het "Jyoti Nivas College" in Bangalore. In mei 2012 staakte u uw studies en verhuisde naar Tsopema in Himachal Pradesh waar dorpsgenoten u voorbereidden om India te verlaten en asiel aan te vragen in Europa. U verbleef in Tsopema tot uw vertrek naar Europa op 17 juni 2013.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan ik een land beschouwen als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Over de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt over de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning verkrijgen in de vorm van een "Registration Certificate for Tibetans" (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC verkrijgen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

Uit uw verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een RC.

Over de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat uw RC u geen gevoel van veiligheid geeft. Het document zou door veel Indiërs, ook door ambtenaren, niet worden herkend, hetgeen de vrije toegang tot bijvoorbeeld binnenlandse reizen en da aankoop van een SIM-kaart bemoeilijkt. Persoonlijk kende u hier geen problemen mee omdat u een identiteitskaart had van de school. U vreest hiermee in de toekomst problemen te hebben. Daarnaast ondervond u aan het college dat u meer inschrijvingsgeld moest betalen dan Indiërs en u vreesde dat u in het laatste jaar geen of slechts beperkt toegang zou krijgen tot het stageprogramma. U vreesde dat u als Tibetaan niet bij de Indische overheid aan de slag zou kunnen (CGVS1 pp. 6-7, 9, 11).

Over uw verklaringen dat u geen SIM-kaart of een treinticket zal kunnen kopen merk ik op dat u naar deze problemen enkel in de algemene zin verwees en aanhaalde nooit persoonlijk problemen te hebben gekend met deze zaken omdat ze op school hielpen daarbij. U vreest enkel hiermee in de toekomst last te krijgen. (CGVS1 p.9). Bovendien blijkt uit de informatie aan administratieve dossier toegevoegd dat Tibetanen in India verscheidene identiteitsdocumenten, zoals een "Aadhaar-card", een "PAN"-card, een "Ration Card" en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat dit officiële identiteitsdocumenten zijn die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien deze identiteitsdocumenten op vrij eenvoudige wijze kunnen worden verkregen en gezien deze stukken, zoals de "Aadhaar-card", wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan ik redelijkerwijze aannemen dat ook u dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door u genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India.

Over het feit dat u in de toekomst geen stageplaats zou kunnen krijgen, merk ik tevens op dat u daar tot nu toe geen problemen mee ondervond. U staakte uw studies evenwel voordat het probleem zich effectief stelde. Bovendien merkte u zelf op dat u uw studies zou kunnen afmaken maar dat Tibetanen niet voor de Indische overheid kunnen werken en u daardoor niet voor de richting "Publiek" zou kunnen kiezen (CGVS p. 9). Dat Tibetanen niet voor de Indische overheid kunnen werken, vormt geen aan vervolging grenzende discriminatie. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt ook dat Tibetanen in India in allerlei economische sectoren aan de slag zijn.

Over het feit dat u als Tibetaan 33.000 roepies moest betalen en Indiërs maar 25.000 roepies merk ik tevens op dat dit geen aan vervolging grenzende discriminatie vormt. Bovendien betaalde de CTA de helft van het inschrijvingsgeld van uw hogere studies omdat u goede punten haalde (CGVS1 p. 7).

Bovenstaande zaken vormen dus geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een vernederende of onmenselijke behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u als Tibetaan die in India school heeft gelopen niet kan terugkeren naar Tibet vormt tevens geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een vernederende of onmenselijke behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS1 p. 9).

U haalde verder geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan ik vaststellen dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan ik beschouwen als actueel en toereikend, te meer uit

informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Over de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een "Identity Certificat" (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen verkrijgen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een "No Objection to return to India" (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds 2011 over dergelijke reistitel beschikte in India en in het bezit was van een IC. U verklaarde dat u uw IC afgaf aan iemand die u had beloofd u naar Europa te sturen maar het nooit terug kreeg en dat u terzelfder tijd probeerde een visum te krijgen voor een Indisch paspoort en dat paspoort eerst kreeg (CGVS1 p. 8). Dit zijn echter blote beweringen. U hebt het feit dat u uw IC niet meer in bezit hebt immers nooit aangegeven aan de Indische autoriteiten. Volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier was u geacht dat onmiddellijk te doen. Dat u dit niet deed omdat u nog steeds probeert uw IC terug te krijgen en geen tijd had om aangifte te doen zijn hiervoor geen afdoende verklaringen. Bovendien zie ik niet in waarom u met een smokkelaar en een Indisch paspoort naar Frankrijk zou reizen tegen de kostprijs van 1.000.000 Indische roepies (12.800 euro; DVZ verklaring punt 35) als u over de goedkopere mogelijkheid beschikt om uw reis te regelen met uw IC. Dat u beide zaken terzelfder tijd probeerde vind ik dan ook niet aannemelijk.

Verder merk ik hierover op dat u zo goed als niet op de hoogte was van de gegevens in het Indische paspoort waarmee u wel zou zijn gereisd. Bovendien legde u tijdens de opeenvolgende gehoren tegenstrijdige verklaringen af over het enige dat u wel wist, de naam vermeld in het paspoort en de leeftijd. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p. 9) verklaarde u dat er de naam **Aminatarak in stond die als leeftijd 29 jaar had**. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (p. 5) verklaarde u dat er **iets als Farin in stond met een leeftijd van een beetje meer dan dertig jaar oud**. Verdere gegevens vermeld in het paspoort wist u niet. De geboorteplaats wist u niet, welk visum er in het paspoort werd aangebracht wist u evenmin (CGVS 1 p. 10). U verklaarde dat u zich moest voordoen als een belangrijk persoon die in een bureau werkte en u moest zich zo kleden (CGVS1 pp. 9-10; CGVS2 p.5). Meer kon u over al deze zaken niet vertellen, zoals waarom u belangrijk zou zijn of voor welk bureau u zogenaamd werkte. Dat de smokkelaar zei dat hij de groepsleider was en alles zou vertellen is geen afdoende verklaring voor deze onwetendheden. Gezien op de luchthaven van India en bij uw binnenkomst van de Schengen-zone de reële mogelijkheid bestaat om individueel grondig te worden gecontroleerd aangaande uw identiteit, reisdocumenten en –bedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er moest gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering zou dan ook zeer reëel zijn geweest en het is volstrekt onaannemelijk dat u de smokkelaar u niet nauwgezet zou hebben geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Evenzo legde u tijdens de opeenvolgende gehoren tegenstrijdige verklaringen af over uw vertrek uit India. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS (p.9) verklaarde u dat u **van Delhi vertrok en daarvoor met een taxi naar de luchthaven werd gebracht**. Tijdens het tweede gehoor voor het CGVS (pp. 4-5) verklaarde u daarentegen dat **jullie van het station van Delhi een hele tijd te voet moesten gaan en dan werd meegenomen naar Calcutta waar u overnachtte in een huis waarop u de volgende dag het vliegtuig naam op de luchthaven van Calcutta**.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen over uw reisweg en –documenten ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien ik er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, ben ik van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat ze mijn appreciatie van uw asielrelaas in de positieve zin kunnen ombuigen. Ze weerleggen immers geen van bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw "hukou", uw "Green Book", uw RC, de kopie van het attest van de "Nelen Khang" Kathmandu en het attest van de "Nelen Khang" Dharamsala vormen een begin van bewijs van uw herkomst uit Tibet, VRC en van het feit dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap in India

behoorde. Uw schoolattesten staven uw scholing naast het feit dat ze mede staven dat u tot de Tibetaanse ballingengemeenschap in India behoorde. Van de enveloppe kan louter worden opgemaakt dat ze ooit schooldocumenten bevatte. Foto's 1, 2 en 3 tonen aan dat u als kind in Tibet, VRC verbleef. Op de vierde foto staan enkel familieleden van u.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien ik India in uw geval kan beschouwen als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg ken ik u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Asie en Migratie op het feit dat u niet kan worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van de artikel 3 en 8 van het EVRM.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 36 stukken. Per aangetekend schrijven van 12 mei 2015 legt verzoeker nog een aanvullende nota met een attest van het 'Tibetan Youth Hostel' neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste achttien jaar voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat zij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC). Verzoekster zou evenwel niet meer in het bezit zijn van dit IC. Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoekster meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een *"geïndividualiseerd onderzoek"*, hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoekster stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoekster vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoekster gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoekster meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien zij niet langer in bezit is van haar IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd zoals verzoekster beweert, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoekster in staat is om, zo zij effectief niet langer in het bezit zou zijn van haar IC, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC. De door verzoekster bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse

communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er “geen garantie” is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p. 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering niet langer in het bezit te zijn van haar IC, stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat vrij periodiek verlengbaar is, waardoor India als ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een “*informeel statuut*” betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat “*alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien kan “*wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes*” krijgen maar tegelijk gesteld dat “*De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*”. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Wat betreft het gebeurlijk voorkomen van foute data op RC's, blijkt verder dat dit geen probleem hoeft te zijn, gezien Tibetanen eventuele fouten op hun RC kunnen laten rechtzetten zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten in het buitenland. (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat

betreft verzoeksters opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker “*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*”. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoekster wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft de vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHV merkt de Raad op dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde bij haar asielaanvraag India te hebben verlaten gezien zij het hoge inschrijvingsgeld voor de universiteit niet kon betalen en zij geen toegang had tot jobs in de overheidssector. Verzoekster merkte verder op dat zij op basis van haar RC geen treinticket of een SIM-kaart kon kopen en met dit document niet naar Tibet kon terugkeren.

In zoverre verzoekster stelt dat de RC haar onvoldoende sociale en educatieve rechten verschaft, blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat Tibetanen met hun RC andere identiteitsdocumenten kunnen aanvragen. Zo kunnen zij met hun RC een Aadhaar-card, een PAN-card, een Ration card en rijbewijs kunnen verkrijgen. Naast het feit dat deze stukken officiële identiteitsdocumenten betreffen die worden uitgereikt door de Indiase overheid, geven deze stukken eveneens toegang tot verschillende, uiteenlopende diensten van de moderne Indiase maatschappij. Gezien ze op basis van een RC, waarover verzoeker bij terugkeer kan beschikken, kunnen verkregen worden en gezien ze wijdverspreid zijn onder de Tibetanen in India, kan er redelijkerwijze aangenomen worden dat ook verzoeker dergelijke stukken, die een oplossing bieden voor de door haar genoemde problemen, kan verkrijgen in geval van een eventuele terugkeer naar India. Het geheel aan documenten die de Indiase overheid uitreikt leiden ertoe dat Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen, dat zij er vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt), terwijl er geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28).

In zoverre verzoekster stelt dat het inschrijvingsgeld voor hoger onderwijs voor Tibetanen hoger ligt dan voor Indiase staatsburgers, en Tibetanen geen toegang hebben tot jobs in de publieke sector, merkt de Raad op dat het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers geen 'vervolgning' uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift brengt verzoekster nog een bijkomende problematiek aan, namelijk een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die zij als "*discriminerend*" omschrijft en waartoe zij ter staving een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin zij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoekster over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de hierboven weergegeven objectieve informatie. De stukken, waaronder het attest bijgebracht met een aanvullende nota op 12 mei 2015, die verzoekster als staving van de "*alomtegenwoordige discriminatie*" van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Zoals hoger reeds opgemerkt maakt het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. bijkomende voorwaarden voor het verwerven van onroerend goed in volle eigendom) immers geen 'vervolgning' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele problemen van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden. Verzoekster verwijst nog naar de "*moeilijke positie van vrouwen in India*", doch een dergelijk algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat verzoekster dienaangaande bijbrengt dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER